Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

Nr. 13. Den 1. April 1880. 29. Aargang.

Tale af Ældste Erastus Snow.

afholdt i Tabernaklet i Salt Lake City, den 8de Oktober 1879.

(Fra «Deseret News.»)

Profeten Mika, idet han taler om de Sidste Dages Zion, gjør følgende besynderlige Bemærkning (4, 11. 12):

„Og nu ere vel mange Hedninger samlede imod Dig, som sige: hun skal besmittes, og vore Øjne skulle se paa Zion. Men de, de vide ikke Herrens Tanker og forstaa ikke hans Raad" osv.

Atter, der har været sagt om de Ulydige, som forkaste og ringeagte den Almægtiges Raad, givne gjennem hans Tjenere, hvilke han har udsendt til dem:

„Da vil jeg, jeg og le i Eders Ulykke, jeg vil spotte, naar det kommer, som I frygte for."

De Ugudelige kunne ikke se det, som er i Gud; de kjende det ikke, fordi det skal skjælnes ved Aandens Hjælp. „Saa kjende og Ingen det, som er i Gud, uden ved Guds Aand;" siger Apostelen Paulus, eller med andre Ord: et kjødeligt Menneske kjender ikke, ejheller forstaar han, hvad der hører Gud til. Den vantro Verden kan ikke se, som de Hellige se; den vandrer i Mørke, men de Hellige ere Lysets Børn, det vil sige, saamange af dem, som holde deres Pagter med Gud. De Onde elske Mørket højere end Lyset, fordi deres Gjerninger ere onde. Dette var sandt i det første Aarhundrede af den kristne Æra, da Frelseren selv yttrede det, og det er sandt idag. Lyset skinnede dengang i Mørket, men Mørket begreb det ikke, og det samme kan siges idag. Vi ere kaldte til at være Lysets Børn. Velsignet være de, som vandre i Lyset, thi Herrens Dag vil ikke komme over dem, som en Tyv om Natten; men ve dem, der afvige fra eller forkaste det Lys, som skinner i Midten af Mørket, thi Dagen kommer, og det hastigt, da de ville blive overkomne som af en Hvirvelvind. Herrens Befaling til de Hellige er at vaage, thi vi kjende ikke Dagen eller Timen, da Menneskenes Søn skal komme. Den bestemte Tid for hans Komme er ikke bleven aabenbaret; Profeterne vare uvidende om den; Frelseren kunde ikke underrette Apostlene derom, da ikke Englene, ja ikke

engang ham selv, vidste Dagen eller Timen for denne vigtige Begivenhed. Da han tog Afsked med de Tolv paa Oliebjerget, spurgte disse ham: „Herre, vil Du paa denne Tid oprette Israels Rige?" Det synes, som om Disciplene troede, at han var den, der vilde beklæde Davids Trone, og lade alt det ske, som saa ængsteligt havde været ventet; men han sagde dem, at det tilkom ikke dem at vide Tiden og Stunden, hvilke Faderen havde forbeholdt i sin Magt. Disse Ting have været udtalte, for at de Hellige skulde være aarvaagne og ikke falde i Søvn. Den samme Ide er ogsaa fremsat i Lignelsen om de ti Jomfruer, der gik ud for at møde Brudgommen; de fem af dem vare kloge, og de fem vare daarlige. De kloge Jomfruer toge Olie i deres Lamper og vare rede til at møde Brudgommen og at gaa med ham til Bryllupsfest; de daarlige Jomfruer havde ikke Olie, de vare uforberedte, og bleve selvfølgelig udelukkede fra Festen. Denne Lignelse er udtrykkelig anvendelig paa Tiden for Frelserens andet Komme, hvilket viser os, at hvor nødigt vi end ville, maa vi tilstaa det, vi ere tydelig givne at forstaa, at en stor Del af disse, som ere ansete for Jomfruer eller Guds Folk, som tro paa hans Komme og som ville gaa ud for at møde ham, ville slumre og sove, og saaledes blive lukte udenfor ved hans Komme. Det tilkommer alle Hellige at give dem selv det Spørgsmaal, som Diciplene gav Frelseren, da han sagde dem den forbausende Sandhed, at En af dem vilde forraade ham — „Herre er det mig?" Og alle disse, som ere meget ængstelige i denne Henseende, ville rimeligvis være blandt disse, som ville være paa Vagt og ikke slumre ved denne skjæbnesvangre Time.

Atter i det 24 Kapitel af Matthæus, taler Kristus om den onde Tjener, der vilde sige: „Min Herre tøver at komme; og begynde at slaa Medtjenerne, men at æde og drikke med de Drukne; saa skal den Tjeners Herre komme paa den Dag, som han ikke forventer, og paa den Time, som han ikke ved, og slaa ham sønder og give ham sin Del med Øjenskalke; der skal være Graad og Tænders Gnidsel." Herren forventer af sine Tjenere, som han har sat over sit Hus, at de give hans Børn Føde i rette Tid. Det tilkommer Apostlene, Præsidenterne, Biskopperne og Alle, som ere kaldte til at være Vægtere paa Zions Bjerge, at læse det 24 og 25 Kapitel af Matthæus, skjænke tilbørlig Opmærksomhed dertil og tage sig iagt for, at de ikke blive fundne mellem de utro Tjenere, som ere blevne beskikkede til at tjene i hans Hus og give Føde i rette Tid, men som slaa deres Medtjenere, æde og drikke med de Drukne og paa anden Maade forsømme deres høje og hellige Kaldelse, thi Ansvarlighed og Stilling vil ikke være nogen Beskyttelse eller Undskyldning paa hin Dag. Men derimod: jo mere Ansvarligheden forsømmes, jo større vil deres Fald og Skuffelse blive, og ve disse, der skulle have deres Lod blandt Øjenskalke og Vantro.

Og Zions Fjender, som søge at trænge sig ind i vore hellige Steder, og som sige i deres Hjærter: Lad os vanhellige deres Templer; lad os faa en hel Del ryggesløse, fordærvede Vovehalse til at snige sig ind i deres Familiekredse for at bryde denne, beskjæmme Zions Døtre og opbryde den hellige og himmelske Ægtepagt, ved hvilken de ere sammenbundne i den ny og evige Pagt for Tid og Evighed; ja, de sige: Lad os faa denne Pagt brudt; lad Alle, som tro og ikke ville fornægte Guds Love og Befalinger, blive udelukkede fra Stemmerettigheden og fra de offentlige Embeder.

Og her kommer et andet Klageraab fra et Medlem af Kabinettet i Form af en Kjendelse, der skal gaa ud paa, at alle Kvinder, der leve i Polygami, som ikke ville bryde deres Pagter med deres Gud og deres Mænd, skulle udelukkes fra deres Ret til Homestead and pre-emption; *) og jeg tvivler ingenlunde om, at enhver Ting vil blive gjort, som Satan kan faa indgivet i deres Hjærter at gjøre, for at standse Hjulet og spærre Vejen, i den Hensigt at sætte de Retfærdiges Tro, deres Ærlighed mod hverandre og Sandhedens Principer paa Prøve. Men det maa erindres, at Gud tillader det, forat disses Ugudeligheds-Bæger kan blive fuldt og de Retfærdige blive prøvede og lutrede; thi Gud ønsker et prøvet Folk, og kun de, som ville holde fast ved hans Pagt, selv i Døden, om nødvendigt, ville blive agtede værdige til den Herlighed og Ophøjelse i hans Rige, som vi søge efter. Det er en Dag til Advarsel, men ikke med mange Ord; det er ogsaa en Dag til Offer. Gud har en Sag at afgjøre med Nationerne, men først med disse, til hvem Evangeliets Fylde har været sendt. Han vil virke paa sin egen forunderlige Maade for at fuldføre sine Hensigter. Det bør os at være ydmyge, at vi kunne blive værdige til at være Redskaber til at fuldføre hans Hensigter.

Jeg glæder mig ved de Vidnesbyrd, de foregaaende Talere i denne Konference have aflagt ved Aandens Bistand. Mit inderligste Ønske er, at denne Aand maa sprede sig overalt mellem Folket og fæste dybe Rødder i deres Hjærter, ikke alene i Zions Staver, men overalt paa Jorden. Mørke Skyer kunne trække sig sammen over vore Hoveder fra Tid til anden; da er det ikke Tid til at frygte men til at vaage og bede, og taalmodigt afvente, at Hærskarernes Herre vil adsprede dem og atter faa Solen til at skinne ned paa os. Lad os erindre Nephis Syn, i hvilket han saa Jernspiret, der ledte til Livets Træ, forbi den urolige Strøm af mudret Vand og gjennem Taager og Skyer, der laa for hans Vej; og at de, som holdt fast ved Jernspiret, bleve ledte lykkelig igjennem og naaede Træet og nøde af dets Frugter, medens de, der gave slip, gik fortabte.

Jeg har følt megen Bekymring for den opvoxende Slægt blandt os; den er langt talrigere end vore Emigranter, der komme fra fremmede Lande. Sekretær Evarts og Kabinettet behøver at have langt mindre Frygt for disse vore Emigranter end for de Emigranter, der bestandigt komme fra Aandeverdenen. Zions Fjender frygte det Princip, som de Hellige hylde, at „Børn er en Arv fra Herren, — — — og salig er den Mand, der har sit Kogger fuldt af dem." (Salme 127, 5.) Dette Princip tillader de Sidste-Dages Hellige at efterkomme den første store Befaling, given til Fader Adam og Moder Eva, istedet for at antage Djævelens afskyelige og sjælefordærvende Lære — Barnemord og Fosterfordrivelse, hvilket i ingen ringe Grad bliver praktiseret i den kristne Verden, og hvilket er i Modstrid med Naturens Love og Guds Love til vore første Forældre, at „vorde frugtbare og mangfoldige og opfylde Jorden." Udøvelsen af denne samme Lære er hurtig ifærd med at afbefolke nogle af vore ældre Stater, foruden at

---

*) Pre-emption Loven giver Enhver Ret til at afkjøbe de Forenede Staters Regjering uopdyrket Land for 1¼ Dollars pr. Acre. Homestead-Loven giver amerikanske Borgere Ret til at nedsætte sig paa 160 Acres af Regjeringens Land, der paa visse Betingelser, men uden Betaling, bliver Vedkommendes Ejendom efter 5 Aars Forløb.

det fremmer Prostitution; og, skjøndt forunderligt nok, vil dog en kommende Dag vise den Kjendsgjerning, at blandt de mest fremragende og ivrigste Dyrkere af denne djævelske Lære, ere de, der fremmest kjæmpe mod Zion og dens Ægteskabs-Institution, paa samme hykleriske Maade, der stemmer overens med Schuyler Colfax's Erklæringer fra Balkonen af et af vore Hoteller i denne Stad, og General Devens Udtalelser i den reynoldske Sag, der gik ud paa, at Mormonernes Flerkoneri ligesaa lidt skulde taales, som at tillade Enker at blive opbrændte paa deres afdøde Mænds Begravelsesbaal. Der er omtrent ligesaa megen Fornuft og Overensstemmelse i dette Argument, som der vilde være i at sige, at det, som udøves af Flertallet af Familierne i dette kristne Land, nemlig at ødelægge deres eget Afkom og bruge skjændige Midler for at bevirke Ufrugtbarhed, maatte blive taalt og opmuntret, fordi det, som de Sidste-Dages Hellige udøve, fylde disse Bjerge med en kraftig Slægt. Det fremgaar af Statistiken, at vore Børn under otte Aars Alderen ere omtrent ligesaa mange i Antal, som Kirkens almindelige Medlemmer. Jeg føler, at formegen Opmærksomhed ikke kan blive anvendt paa den opvoxende Slægt. Vore unge Mænds og Kvinders Uddannelsesforeninger, vore Søndagsskoler og Kvorums-Møder, tjene alle til at opdrage og oplære de Unge i Alt, hvad der er ædelt og prisværdigt. Og maa Gud velsigne dem i deres Bestræbelser i at forbedre deres Medmenneskers Hjærter.

Der er én Ting, jeg ønsker at hendrage særligt vore præsiderende Embedsmænd, Stavspræsidenterne og deres Raadgivere og Biskopperne med deres Hjælpere og Assistenters Opmærksomhed paa, og det er at drage mere Omsorg for de Helliges timelige Affærer, og paase, at de ere passende og fordelagtigt beskjæftigede. Det er et gammelt Ordsprog, at „Lediggang er Fandens Hovedpude"; og vi vide Alle, at Mangel paa nyttig og hæderlig Beskjæftigelse er Kilden til talrige Onder. Det skulde være vort Studium at indføre ny Erhvervskilder og udfinde ny Midler til, at Ingen skulle være ledige. Dette er en vigtig Pligt, der paahviler Israels ledende Mænd, og de skulde anse det for af saa paatrængende Nødvendighed, at de skulde opholde det i deres Tro og Bønner og bestræbe dem af yderste Evne til Gunst for det, ved tænksom Studium og ved at raadføre sig med hinanden samt ved Hjælp af deres Opfindelsesevne. Det er af Vigtighed, at vore Skolelærere ikke alene skulle være Automater eller Pappegøjer i Skolen, ved at lade Børnene opremse Lektier, men bestræbe dem for saa meget som muligt at indprente Moral og Religion paa deres Sind, som ved Hjælp af Forskrifter og Exempler kan indgive dem den tilbørlige Agtelse for Dyd og enhver Ting, som er rent og ædelt; han skulde ogsaa saavidt muligt have et vaagent Øje med dem saavel udenfor Skolen som indeni den, og virke for at indskjærpe Punktlighed og Sanddruhed, og derved hjælpe deres Forældre at passe paa dem, at de ikke skulle bortødsle deres Tid med Daarskaber, saaledes som mange gjøre i vore Byer og Stæder; de drive omkring udenfor Butikkerne og paa andre Steder, og blive saaledes vænnede til Noget, som er beregnet paa at bortlede og fordærve Ungdommens Sind. Skolelæreren, der er i Besiddelse af den sande Aand af sin Kaldelse, bliver saaledes en værdifuld Hjælp til at forbedre vore Børns Sind og Vandel, og hans eller hendes Indflydelse, naar den bliver rigtigt benyttet, kan være af uberegneligt Gode.

Der har været og er bestandig en stor Hang hos Ungdommen til at søge en magelig Levevej, og undertiden synes Toppunktet for deres Stræben at være at komme til at indtage en høj Plads paa et Kontor eller bag en Disk; de ville søge at undgaa de Besværligheder, som deres Forældre have været underkastede. Dette er forfængeligt Bedrageri, og det er Daarskab fra saadanne Forældres eller Børns Side. Det er uvist af Forældrene at nære denne Aand, at være bange for, at deres Børn skulle blive underkastede Livets Prøver, gjennem hvilke de selv have maattet gaa; ingen virkelig fornuftig Mand eller Kvinde vilde gjøre det. Der er ingen forstandig Mand eller Kvinde, der vil bortbytte den Erfaring, de have høstet, for al Verdens Rigdom. Dersom Nogen ville, have de været uheldige i at lære at kjende Nytten af deres Erfaring. Prøver ere gode for Alle; — Velstand have Faa Forstand nok til at frygte.

Stavspræsidenterne med deres Raadgivere og Biskopperne som deres Assistenter, skulde, naar der indenfor deres Omraade findes noget uopdyrket Land, som kunde trænge til at blive opdyrket og taget i Besiddelse af de Sidste-Dages Hellige, træde sammen og udvælge unge og middelaldrende Mænd, som endnu ikke have gode og antagelige Hjem eller Subsistentsmidler, organisere dem med gode og virksomme Ledere og sende dem ud for at besætte disse ny Dale, lære dem at gjøre, som deres Fædre have gjort, lære dem at lede Bjergstrømmene, bygge Kornmøller, Savmøller og Fabrikker, avle Korn, Faar og andet Kvæg, og saaledes skaffe dem selv et Levebrød, istedet for at have en magelig Stilling og hele deres Liv igjennem være afhængig af en Principals Lune for sit Brød.

Der er mange Steder i den østlige Del af vort Territorium paa begge Sider af Greenriver, ogsaa i Sanpete, Piute og Kane Kountier og i de tilgrændsende Stater og Territorier, som bør tages i Besiddelse, thi de Sidste-Dages Hellige kunne ikke alle faa Plads i Utah. Alt tilkjendegiver Opfyldelsen af de gamle Profeters Udsagn, der sagde: „Udvid dit Pauluns Sted, og lad dem udbrede dine Boligers Gardiner, forhindre det ikke; stræk dine Snore ud og befæst dine Nagler. Thi du skal udbryde paa høire og venstre Side" osv.

Vi ere et standhaftigt Folk, — ikke til at træde paa vore Medmenneskers Rettigheder, men til at fuldføre den Almægtiges Hensigter og befolke og frugtbargjøre de øde Steder. Og i samme Forhold som de Ugudelige blive bortryddede ved Sygdom, Krig og Blodsudgydelse, Mord, Barnemord, Fosterfordrivelse og en fortørnet Guds Straffedomme, fordrer han sit Folk at gaa frem, som han vil bane Vej for dem, og tage Landet i Besiddelse til Fordel for Gud og hans Rige, hvem det med Rette tilhører, og som vil komme i sin Tid for at regjere over det.

Vær ikke bange for at tage Eder Hustruer, at opfylde Jorden og at besætte de ubeboede Steder, og overlad ikke dette til Eders Fjender, medens I flokke Eder omkring disse Kjøbmandshuse og Dovenskabshuse, men mand Eder op og se Livets Virkelighed kjækt ind i Øjnene. Lad ingen Fader eller Moder se gjennem Fingre med deres Børns Luner eller istemme deres Klager; men lad dem bære dem ad som den gamle Høne, der skraber i Jorden for sine Kyllinger indtil disse ere saa store, at de kunne skrabe for dem selv, hvorefter den lader dem selv sørge for deres eget Ophold.

Vi ville nødig se os nødsagede til

at kalde Mænd til det Arbejde at danne ny Setlementer; de Tolv og General-Konferencen have andre Ting at hendrage deres Tid og Opmærksomhed paa, medens dette Hverv mere tilhører Stavspræsidenterne. De Tolv ere imidlertid rede til at underhandle med disse Brødre og yde dem al den Bistand, de kunne. Men vi ønske ikke, at Stavspræsidenterne skulle tænke, at de ikke kunne gjøre Noget, og overlade til de Tolv at gjøre alt Saadant; det er en Del af deres Kaldelse som Fædre i Israel. Vi ønske det Land, som grænser op til Lamaniternes, taget i Besiddelse af Mænd, der vide, hvorledes de skulle opføre sig, der ville behandle disse som Venner og ikke skyde dem ned som vilde Dyr uden Aarsag eller Anledning, ejheller give dem Lejlighed til at blive vore Fjender, til at ligge i Baghold og røve og dræbe; men lad dem pleje deres Kjærlighed og gode Villie, hvilket er en almindelig Pligt for alle Hellige overfor alle Mennesker, men i Særdeleshed Israels Hus; og at vise gode Exempler og udvise i hele deres Vandel, Ærlighed og Retskaffenhed, og derved saa god Sæd i deres Hjærter, som i Herrens egen Tid vil bære herlig Frugt.

Vi ønske, at mange alvorlige og oprigtige Mænd ogsaa skulde lære de amerikanske Indfødtes Sprog, ligesom ogsaa det spanske Sprog, hvilket til en stor Grad bliver brugt i Central- og Syd-Amerika, saavel som Mexiko, og som er Hovedsproget i disse Lande og blandt de civiliserede Indfødte, der have taget Herredømmet over de uvidende Indianere og over Fastlandets blandede Racer. Vi forvente at kalde Mange til at arbejde blandt disse Mennesker, eftersom Herren maatte anvise, og vi ønske, at de kunne blive uddannede saaledes, at naar de blive kaldte til at gaa paa en saadan Mission, de da kunne være beredte hertil.

Maa Gud velsigne Eder, og hjælpe os til at være, hvad vi sige os at være: Hellige af de sidste Dage, saa at vi kunne staa for Menneskenes Søn, naar han skal komme, er min Bøn i Jesu Navn. Amen.

Korrespondance.

Manti, Utah d. 20de Januar 1880.

Præsident N. Wilhelmsen.

Kjære Broder!

Tillad mig ved Hjælp af Pennen at sende Dem, tilligemed Deres Medarbejdere i den skandinaviske Mission en kjærlig Hilsen, samt lykønske Dem i Deres ansvarsfulde Stilling som en Hyrde for en Flok af Herrens Faar.

Jeg erindrer endnu ganske tydeligt, hvad jeg tænkte dengang jeg først saa Dem, Br. Wilhelmsen —; men jeg tror ikke, jeg har talt med Dem, siden jeg forlod Missionen i 1854. Jeg har nu atter gjort Manti til mit Hjem, og jeg er enfoldig nok til at tro, at det netop er det rette Sted for mig. Jeg kan i min Bopæl sidde og beskue det her under Opførelse værende Tempel. Det ser allerede storartet ud, og naar det engang bliver færdigt, og de fire Terrasser blive beplantede med Skyggetræer, vil det faa et meget imponerende Udseende. Mange længes efter at gaa ind i denne Bygning for deri at udføre hellige Handlinger, medens der ogsaa findes Nogle der ere ligegyldige og ville sove, naar Straffe-

dommene komme som en Tyv om Natten, men de, der ere vel forsynede med Olie i deres Lamper, ville glæde sig i de gode Tider, som derefter skulle komme.

Med Undtagelse af Brødrene fra Zion og de Faa, som jeg under min sidste Mission til Danmark blev bekjendt med, er der nu kun faa af de Hellige i Skandinavien, som kjende mig. Lad mig desuagtet sige til Alle: Værer aarvaagne, thi Tiden er meget kort. Værer flittige i at lære alt det, som er nødvendigt, for Eders Frelse og Ophøjelse i Guds Rige og for at I engang kunne blive Medarvinger med Jesus Kristus. Lær at være ydmyge og sagtmodige af Hjertet, men dog stolte af Eders hellige Religion. Lær at udholde Prøver af enhver Slags for Rigets Skyld. Lær at være taknemmelige for enhver Gave og Velsignelse, som Herren tildeler Eder, den være stor eller lille. Og lær at sætte Eders Tillid til Herren, som er mægtig til at frelse Eder. Fremfor Alt maa I forstaa og altid erindre, at det ikke alene er Eders Pligt at forlade Babylon og komme op til Zion, men at I ogsaa, efterat I ere ankomme hertil, skulle være villige til at virke for Zions Opbyggelse og hjælpe til med det Forberedelsesarbejde, som maa udføres før Frelserens herlige Tilkommelse. Kom derfor ikke hertil med Havesyge i Hjærtet og tænk heller ikke, at naar I komme til Zion, ville alle Eders Prøver og Gjenvordigheder være tilende, saa at I her kunne sidde ned og hvile i Ro og Mag. Dersom I tænke saaledes, ville I blive skuffede. Kom derimod forberedte paa fremdeles at vade gjennem Trængsler og Ubehageligheder en liden Tid, og værer forberedte paa at lide Forfølgelse af de Ugudelige, at blive ilde behandlet af falske Brødre og underkastes enhver anden haard Prøve. Husk paa, at Herren vil have et prøvet Folk og at Zion netop er Tærskeloen, hvor Hveden skal tærskes, efterat den er indsamlet fra Marken. Overvej dette nøje. Læs det strenge Ord med Eftertanke og kom ikke herop ligesaa uvidende som Børn, uden at vide hvorfor I egentlig indsamles, thi hvis I gjøre dette, staa I udsatte for den Fare at blive vildledte af Apostater og falske Brødre. Vi have hørt Enkelte sige, at en eller anden Missionær har sagt dem Usandheder og overtalt dem til at emigrere. Dersom Saadant har været gjort, er det ikke rigtigt, men værer I selv vise og fortæl saadanne Mænd, at I ønske dem kun at sige Eder Sandheden. Værer ærlige og oprigtige og vandrer trofaste fremad paa Vejen, som leder til evigt Liv. Maa Gud hjælpe Eder dertil, kjære Søskende, er min Bøn for Kristi Skyld.

Maa Herren velsigne og bevare vore trofaste Brødre overalt, og i hans egen belejlige Tid føre dem lykkelig og vel tilbage til deres kjære Hjem, ønsker Deres ydmyge Broder og Medarbejder for Sandhedens Sag,

P. O. Hansen.

E. S. Vi have nylig modtaget den gode Nyhed fra tre af vore Missionærer i Staten Mexiko, at de, efter at have holdt deres første Forsamling dersteds, døbte to katholske Præster og ti Andre. Vi have Grund til at antage, at Flere ere blevne døbte der siden, og at en Gren allerede er bleven oprettet. Er dette ikke behagelige Nyheder for varmhjærtede Hellige? P. O. H.

Skandinaviens Stjerne.

Den 1. April.

Kirkens Jubelaar.

Den 6te April 1880 vil blive den halvtredsindstyvende Aarsdag for Organisationen af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige. Dette er altsaa et Jubelaar. Vi tro, at en saa betydningsfuld Lejlighed skulde erindres paa en passende Maade af de Hellige i hele Verden.

Under dette halve hundrede Aar af Kirkens Tilværelse i denne sidste Uddeling, har Gud været sine Løfter tro. Endskjøndt Ondskabets og Forfølgelsens Bølger have raset mod hans Folk, ligesom et oprørt Hav, har hans almægtige Haand bragt dem lykkelig igjennem alle Farer, og han har været deres Beskytter mod enhver Fjende.

De Hellige kunne ikke paa nogen mere passende Maade tilkjendegive, at de forstaa at sætte Pris paa Guds Godhed og Velsignelser, som saa rigeligt have tilflydt dem, end ved at samle dem tilsammen, tale til hans Pris og udgyde deres taknemmelige Hjærter i Bøn til Gud.

Det er vort Ønske, at der overalt i denne Mission, hvorsomhelst der er en organiseret Gren af Kirken, ja selv hvor der ikke er nogen Organisation, men hvor der dog er nogle Hellige, om end kun faa, skulde afholdes en Forsamling den førstkommende 6te April, i den nævnte Hensigt. I Betragtning af Folkets Omstændigheder, vil Aftenen i Almindelighed være den bedste Tid for en saadan Sammenkomst, men, hvor det uden synderlig Ulempe kan lade sig gjøre, have vi naturligvis Intet imod, at de blive afholdte om Dagen.

Paa denne Dag, ville Guds Folk i Zion samle dem tilsammen til Konference i Salt Lake City. Lad de Hellige overalt i denne Mission forene dem med disse og alle Trofaste i at højtideligholde den halvtredsindstyvende Aarsdag for Kirkens Organisation, ved at takke Gud for hans udgydte Velsignelser og bede for hans Riges bestandige Fremgang.

N. Wilhelmsen,
Præsident over den skandinaviske Mission.

Emigrationen.

Paa Grund af indtrufne Omstændigheder, vil den første Emigration først afgaa herfra Mandagen den 5te Juli d. A.

Prisen er fra Kjøbenhavn for en Person over 12 Aar til

		Kr.	Øre
	Ogden	290 Kr.	„ Øre.
Nord for Ogden	Franklin	300 —	„ —
	Logan	297 —	10 —
	Brigham City	293 —	80 —
Syd for Ogden	Salt Lake City	293 —	80 —
	Provo	297 —	60 —
	York	301 —	40 —

For Børn fra 5 til 12 Aar betales Halvdelen af omstaaende Priser; for Børn fra 1 til 5 Aar 50 Kroner og under 1 Aar 20 Kroner.

De, som skulle til Sanpete eller Sevier County eller andre sydlige Dele af Territoriet, kunne løse Billet til York Station.

Hver Rejsende over 12 Aars Alderen er det tilladt at medføre 90 Pund, og mellem 5 til 12 Aar 45 Pund Bagage frit; Børn under 5 Aar tillades ej nogen Bagage. Al Overvægt betales med 33 Øre Pundet. Det er tilraadeligt at veje Bagagen før Rejsen tiltrædes, for at de kunne være forberedte paa at betale den mulige Overvægt, da Bagage, som der ikke kan betales for, overgaar i Jernbanekompagniets Hænder. I disse 90 Pund medregnes dog ikke saadanne Sager, som kunne bæres i Hænderne, saasom Madkurve og Ting, der skulle bruges under Rejsen. Disse Sager bør ej være større, end de med Lethed kunne medtages i Jernbanevognene, og helst lave eller flade, saa at de kunne skydes ind under Sæderne.

Alt Rejsegods maa bære tydeligt paamalet Mærke: Fulde Navn, Navnet paa den Jernbanestation, Vedkommende er indskrevet til, samt „Utah. U. S. A." Foruden at ethvert Stykke Rejsegods maa være forsvarligt indpakket, er det ogsaa tilraadeligt, at særlig Kufferter og Kasser blive ombundne med et stærkt Reb.

Emigranterne maa selv forsyne sig med Proviant fra Kjøbenhavn til Liverpool, hvilket medtager en Tid af ca: 4 Dage. De maa ogsaa være forsynede med omtrent 10 Kroner for hver Voxen til Proviant paa Vejen fra New York til Bestemmelsesstedet, der udgjør en Rejse paa henved 9 Dage. Det er nødvendigt at medføre Sengklæder, en Bliktallerken, en Blikskaal, Kniv, Gaffel og Ske, samt et Vandfad og lidt Sæbe.

Ingen maa tiltræde Rejsen i Haab om at faa Hjælp fra dette Kontor, da de i saa Fald ville blive skuffede. For det Tilfælde, at Midler skulde blive stillede til vor Raadighed for de Fattiges Udfrielse, skulde vi med Glæde underrette dem derom.

Nærmere Oplysninger som de Hellige kunne ønske, vil kunne erholdes hos Konference-Præsidenterne og de omrejsende Ældste.

Lister med Opgivelse af Navn, Alder, Haandtering og Bestemmelsessted, samt ledsaget af Beløbet for hele Rejsen, indsendes til dette Kontor inden den 20. Juni.

Eftersom det er kommet til vor Kundskab, at nogle af Brødrene, der ere satte til at raade og vejlede de Hellige i alle Forhold, ere paavirkede af en Aand, der er beregnet paa at komme i Modstrid med den Plan, som Herren, gjennem hans Tjenere, har lagt for de Helliges Indsamling, idet de have tilraadet nogle af de Hellige, som ønske at emigrere til Zion dette Aar, at lade dem befordre af andre Udvandringsskibe end de, de Hellige i Almindelighed rejse med, føle vi os foranledigede til at sige: Lad de Ældste fra Zion og alle andre Ældster, som ere satte til at vaage over de Helliges Velfærd, vel vogte sig for at tilraade disse at emigrere paa egen Haand, thi om de gjøre dette, ville de paadrage dem et Ansvar, som vil bringe Sorg over dem selv og disse, som have modtaget deres Raad. Lad de Hellige forstaa, at dersom de følge den Plan, som Herren gjennem sine Tjenere har lagt for deres Indsamling, da har han lovet at bevare dem paa Land og Vand, medens de, der vælge deres egen Vej, ville være udsatte for alle Farer, der ere

forbundne med en saadan Rejse, hvor ingen Herrens Tjener er sat til at vaage over dem og varetage deres Velfærd. Disse ere vore Raad til de Hellige i denne Mission, og de gjøre vel i at modtage dem; men om de forkaste disse Raad, vil Ansvaret og Følgerne deraf, hvile paa dem selv.

Almas Familie.

(En Skitse fra Mormons Bog.)

Af Ældste George Reynolds.

(Fortsat fra Side 192.)

Alma den Yngre.

I visse Henseender, bærer Alma den Yngres Liv og Karakter Lighed med Apostelen Pauli. Udmærket godt oplært i hans Folks Videnskaber, bekjendt med sit Lands Love i alle deres Enkeltheder, flydende og grundig Taler, tilbragte han den tidligere Del af sit Liv med at forfølge den sande Kirke og forhaane de Hellige. Der er ogsaa en mærkværdig Lighed mellem Omstændighederne ved deres Omvendelse. Det er sjældent, at Historien gjentager sine Enkeltheder saa lig hinanden, som Maaderne, hvorpaa disse Kjæmper mod Sandhed og Hellighed blive bragte til at erkjende deres tidligere Livs Vildfarelser. Der er ogsaa en besynderlig Lighed mellem disse to Mænds Erfaring efter at de bleve den Allerhøjestes Tjenere. De bleve begge skinnende Stjerner i Kristi Kirke, de lede begge grusom Forfølgelse for Evangeliets Skyld og de vare begge ivrige, mægtige og udmærkede Fortolkere af Guds Ord. Dog maa vi tilstaa, at Almas Lærdomme, saaledes som de ere givne os i Mormons Bog, ere langt simplere og tydeligere end Pauli Lærdomme, saaledes, som de findes i Bibelen; men maaske dette mere hidrører fra Sidstnævntes Oversætteres Uvidenhed og Vildfarelser end fra Grundtextens Utydelighed. Vi kunne tænke os den store Forskjel, der maa være imellem en Oversættelse af Guds hellige Ord ved uinspirerede Mænd om end vise efter denne Verden, og en Oversættelse af Mænd, inspirerede af den Hellig-Aand.

Der er dog i det Mindste to Ting, hvori disse to mærkværdige Mænds Liv afvige fra hinanden i Lighed; den ene er den betydelig større Indflydelse, Alma udøvede over sit Folk fremfor Paulus overfor sit Folk, hvilken Forskjel der er al Grund til mere at søge i sidstnævnte Folks Stivnakkethed og Hedenskab, end i selve Personerne. Den anden er deres Dødsmaade: den Ene led Martyrdøden, medens den Anden blev borttagen af Gud, uden at noget Menneske med Vished kunde sige hans jordiske Endeligt.

Alma var født, enten i Mormons Land, da hans gudfrygtige og uforsagte Fader organiserede Kristi Kirke der, eller efter at den lille Koloni Kristne vare flyttede til Helams Land. Fra en tilfældig Hentydning i en af hans Taler, ere vi tilbøjelige til at formode, at det var paa sidstnævnte Sted. Han kom med sin Fader til Zarahemlas Land, hvor han, som Søn af den præsiderende Højpræst over den ganske Kirke, blev Kammerat med Kongens Sønner. Den Løbebane, de valgte, bliver kun altfor ofte betraadt af højtstaaende Forældres

Børn. De fandt Fornøjelse i at gjøre Ondt og havde ingen Tro paa Guds Aabenbaringer, medens de latterliggjorte, spottede og forfulgte disse, som troede. Vi kunne vel forestille os den Ængstelse, Kummer og Sorg, som dette forvoldte deres gudfrygtige Forældre; vi kunne tænke os, hvor mange og inderlige Bønner der bleve opsendte af Kongen, Højpræsten og Folket for disse vildledte unge Mænd; og deres Bønner opstege for Gud.

Det skete, at Almas og Kong Mosias Sønner vare ifærd med at ødelægge Kirken og at vildlede Herrens Folk, at en Engel nedsteg i en Sky og standsede dem i deres Vej. Da han talte, var hans Røst som en Torden og fik Jorden til at skjælve under deres Fødder. Selvfølgelig opvakte denne Tilkjendegivelse af Guds Kraft Forfærdelse og Frygt i deres Hjærter, som vare Vidne dertil; pludselig faldt de alle til Jorden, og saa stor var deres Forfærdelse, at de ikke forstode det hellige Sendebuds Ord. „Alma, rejs Dig op, og staa frem!" raabte han; og da Alma rejste sig op, bleve hans Øjne opladte, saa at han kunde se, hvem der stod for ham. „Hvorfor forfølger Du Guds Kirke?" blev han spurgt. „Thi Herren har sagt: Dette er min Kirke, og jeg vil stadfæste den; og Intet skal kuldkaste den, uden at det sker ved mit Folks Overtrædelse, — — — Søg ikke mere at fordærve Kirken." Foruden dette fortalte Engelen ham om hans Faders Bønner for ham, og at det var formedelst Troens Bøn, han var sendt for at overbevise ham om Guds Kraft. Han erindrede ham ogsaa om hans Fædres Trældom i Helams og Nephis Land og deres mirakuløse Udfrielse derfra, men Alma hørte Intet af dette Sidste, thi Forvirringen over det Passerede havde afmægtiget ham.

Overvældet af Engelens Nærværelse faldt Alma forfærdet og slagen til Jorden. Da hans Ledsagere samlede sig omkring ham, fandt de ham lam og stum; tilsyneladende var han legemlig død, men Helvedes Kvaler søndersled hans Sjæl, og Erindringen om alle hans begaaede Synder forøgede hans Smerte. Tanken om at staa frem for Guds Domstol for at blive dømt for hans onde Handlinger, fyldte ham med Rædsel; han vilde have glædet sig ved at blive tilintetgjort; han ønskede aldeles at blive udslettet af Tilværelsen, baade med Sjæl og Legeme, uden at blive bragt for hans krænkede Skaber. Saaledes vedblev han i tre Dage og Nætter at lide Helvedes Kvaler, hvilke med hans slette Samvittighed maa have synes en Evighed.

Da hans Omgivelser fandt, at han hverken kunde tale eller røre sig, bragte de ham til hans Fader og fortalte denne Alt hvad der var sket. For dem maa det have synes forunderligt, men den ældre Almas Hjærte fyldtes med Glæde og Pris, da han saa sin højtelskede Søns lammede Legeme. Højpræsten erkjendte, at det var Guds Kraft, der havde frembragt dette, og at det var Svaret paa hans vedholdende Bønner. I sin Glæde sammenkaldte han Folket for at det kunde være Vidne til disse mægtige Tilkjendegivelser af Jehovahs Godhed og Magt. Ligeledes sammenkaldte han Præsterne, for i Forening med dem, paa Guds egen Maade, at bede og faste for den slagne unge Mand. I to Dage (hvilket bliver tre Dage siden Engelens Besøg), vedbleve de at paakalde Gud, da Alma rejste sig og stod paa sine Fødder og bad dem at være ved godt Mod og sagde: „Jeg har angret mine Synder og er bleven gjenløst af Herren; se, jeg er født af Aanden."

Da Alma mange Aar efter fortalte

sin Søn Heleman de nærmere Omstændigheder ved sin Omvendelse, fortæller han ham tillige, hvad der gav ham Anledning til at bære dette Vidnesbyrd. Han siger: „Da erindrede jeg ogsaa at have hørt min Fader spaa for Folket, angaaende En, der skulde komme, en Jesus Kristus, Guds Søn, for at gjøre Forsoning for Verdens Synder. Og da min Sjæl fik fat paa denne Tanke, raabte jeg i mit Hjærte: O Jesus, Du Guds Søn, forbarm Dig over mig, som er i Bitterheds Galde og omgiven af den evige Døds Lænker. Og se, da jeg tænkte dette, kunde jeg ikke mere erindre min Kval, og jeg blev ikke mere oprørt ved Erindringen om mine Synder. Og, o hvilken Glæde, og hvilket forunderligt Lys saa jeg da ikke; ja, min Sjæl blev fuld af ligesaa stor Glæde, som den Kval, jeg havde følt; ja, jeg siger Dig, min Søn, at Intet kunde være saa smertefligt og saa bittert, som min Kval var. Og atter siger jeg Dig, min Søn, at paa den anden Side kan Intet være saa lifligt og saa sødt, som min Glæde var; ja, mig synes at jeg saa, ligesom vor Fader Lehi, Gud sidde paa sin Trone, omgiven af talløse Engleskarer, der sang og prisede deres Gud; og min Sjæl længtes efter at være der.“ (M. B. Side 314.)

Fra denne Tid af indtil Enden af hans jordiske Løbebane, arbejdede Alma utrætteligt paa at bringe Sjæle til Kristus og at lede sine Medmennesker ind paa Frelsens Vej.

Vi maa nu forestille Alma for vore Læsere som sin Tids og Nations ypperste Mand; den præsiderende Højpræst og Over-Dommer for et mægtigt Folk; en stor Profet, fyldt med Aanden af sin Kaldelse, en utrættelig Missionær, en uforfærdet Forkjæmper for Korset, en modig Forkynder af det evige Evangeliums Principer, en kyndig Samfundsstyrer, en udmærket Kriger og en sejrrig Feltherre. Naar vi betragte hans lange Missions-Rejser og de Taler, han holdt om de frelsende Sandheder, komme vi i Tanker om Paulus. Ligeledes bliver ogsaa Josva, Nuns Søn, bragt i vor Erindring, naar vi betragte Alma som sit Folks store Leder og Profet og som sine Ameers sejrrige Over-Feltherre.

Denne Forandring i Almas Liv, bragte de Ugudeliges Forfølgelse over ham, og nu behandlede Andre ham, som han før havde behandlet de Hellige; men i ingen af disse Ting lod han sig afskrække, thi det var ham en Glæde at forkynde Ordet og omvende Mange fra deres Vildfarelser. Han blev en saa anset Forkjæmper for Guds Sag, at Kong Mosias ansaa ham for den Rette at anbetro Opbevarelsen af de hellige Plader og at være Historieskriver for Nationen om dens Fremgang; ydermere da Aaron, Mosias Søn, afslog at efterfølge sin Fader paa den nephitiske Trone, og Folket viseligt besluttede at blive regjerede af Dommere for Fremtiden, blev Alma ensstemmigt valgt af sine Landsmænd til at være deres Overdommer da han var deres præsiderende Højpræst, til hvilken høje Stilling han havde været indviet af sin Fader kort før dennes Død, og hvem denne tillige overdrog at varetage Kirkens Affærer overalt i Landet. (Aar 91 f. K.)

Fem hundrede og ni Aar vare nu henrundne siden Lehi forlod Jerusalem, under hvilken Tid, Nephiterne havde været regjerede af Konger, Efterkommere af den første Nephi. En storartet men dog blodfri Revolution foregik nu — Monarkiet blev ombannet til en Republik; men saa vist blev dette Skridt gjort af Mosias og saa retfærdigt vare Lovene indrettede, at Forandringen blev foretagen

uden Tumult fra Folkets Side eller Uorden i Statens Anliggender. I Virkeligheden blev Forandringen hilset med umiskjendelig Tilfredshed af Folket, som meget glædede sig til de mere udstrakte Friheder, der nu bleve tilsikrede dem. I Alma havde de som deres Overdommer en saa passende Mand, som de kunde ønske sig; han havde Folkets Tillid, saameget mere som han var Herrens Mund til dem, foruden at hans Hæderlighed og Dygtighed gjorde Krav paa deres Tillid og Agtelse; han var en Mand med meget Talent, Mod, Tro og Energi, en utrættelig Arbejder for Godt og en strængt retfærdig Dommer. Dog var hans Stilling ingenlunde uden Skyggesider — Frafaldne fra Kirken, Hovmod og Vantro blandt dens Medlemmer, Angreb og Indfald af nationale Fjender, udfordrede altsammen Udøvelsen af hele hans Energi og urokkelig Tro. Men som Erstatning for alle disse Prøver og Fortrædeligheder, var det ogsaa hans Rettighed at modtage Herrens Ord, hvilket blev givet ham eftersom han behøvede og det var nødvendigt for Folket.

Det første Aar af Almas Virksomhed som Dommer, blev forurol iget af Nehors Frafald, en Mand med mange personlige Tiltrækningsevner og som Taler overbevisende og kraftig. Denne Mand gik omkring blandt Folket og prædikede en Slags Universalisme, nemlig at alle Mennesker skulde blive frelste; han indførte Præstelist, idet han gjorde en indbringende Forretning af at udsprede sine fordærvelige Begreber. Uheldigvis vare de Sjæle, som han saaledes fik vendt til sig, ikke saa faa, og dette gav Anledning til mange af de Fortrædeligheder, som sidenefter hjemsøgte Nephiterne. Nehors personlige Løbebane var imidlertid kun kort; han mødte engang en bedaget Herrens Tjener ved Navn Gideon, og fordi denne ikke vilde antage hans Lære, men stred imod ham med Guds Ord, drog han sit Sværd, og ihjelslog denne hæderlige, gamle Discipel. For denne Forbrydelse blev han bragt for Alma, og da han blev funden skyldig, blev han efter Landets Love dømt til Døden. Under Dommens Afsigelse bemærkede Alma til ham: „Se, dette er den første Gang, at Præstelist har været indført blandt dette Folk. Og se, Du er ej alene skyldig i Præstelist, men har stræbt at forsvare den med Sværdet; og skulde Præstelist blive indført blandt dette Folk, vilde det blive deres fuldkomne Ødelæggelse. Og Du har udgydt en retfærdig Mands Blod, ja en Mands, som har gjort meget Godt blandt dette Folk; og vilde vi spare Dig, da vilde hans Blod komme over os til Hævn; derfor er Du dømt til at dø overensstemmende med Loven, som blev os given af Mosias, vor sidste Konge, og den er bleven anerkjendt af dette Folk, hvorfor dette Folk maa efterleve Loven." (M. B. Side 214.)

Trods disse Daarskaber og Afvigelser fra Evangeliets Loves rette Linie, der som oftest er Følgen af jordisk Velstand, var der dog bestandig Fred i Landet indtil det femte Aar af Almas Virksomhed som Dommer, da en stor Adsplittelse fandt Sted blandt Folket, hvilken var foranlediget af, at en fordærvet Del af Folket ønskede at gjenoprette Monarkiet og vælge Amilici, en Mand efter deres eget Hjærte, til Konge. Denne Bevægelse voxede til en saadan Betydning, at det blev henstillet til hele Folkets Afgjørelse, som samlede sig i store Partier over hele Landet, og udtrykte deres Ønsker for eller imod Amlicis Ophøjelse til Tronen paa den Maade, Loven foreskrev. Dette havde til Følge, at

Amlicis ærgjerrige Planer bleve styrtede ved Størstetallets Stemme, og Republikkens Friheder vare bevarede. Dette burde have endt Sagen, men det gjorde det ikke; det oprørske Mindretal, anført af Amlici, vilde ikke anerkjende den forfatningsmæssige Afgjørelse. De samlede dem og kronede deres Yndling til Konge over Nephiterne, og denne begyndte strax at forberede sig til Krig, for at han kunde faa Resten af Folket til at underkaste sig hans Regjering. Alma laa ejheller paa den lade Side; ogsaa han gjorde sig rede til den forestaaende Strid. Han samlede sit Folk og bevæbnede dem med alle de Vaaben, som vare kjendte fra nephitiske Krige. Disse to Hære, der kort forud havde været Brødre, mødte hinanden nærved en Høj, som kaldtes Amnihu, paa den østlige Side af Floden Sidon, hvor et blodigt Slag fulgte, i hvilket Amlicis Hær led et storartet Nederlag med et Tab af 12,532, medens Sejrherrerne maatte begræde Tabet af 6,562 faldne Krigere.

Efter at have forfulgt Monarkisterne saa langt, som han kunde, lod Alma sine Tropper hvile i Gideons Dal (kaldet saaledes efter den af Nehor dræbte Martyr). Han iagttog den Forsigtighed at udsende fire Officerer med Mandskab for at vaage over den flygtende Fjendes Bevægelser og udspejde dens Planer. Disse Officerers Navne vare Zeram, Amnor, Manti og Limher. Om Morgenen vendte disse bestyrtede tilbage og berettede, at Amliciterne havde forenet dem med en overordentlig stor Hærskare Lamaniter i Minons Land, hvor de i Forening dræbte den nephitiske Befolkning og røvede deres Ejendomme, ligesom at de anstrengte sig for at naa den nephitiske Hovedstad for at indtage denne, før Almas Armé kunde naa tilbage. Alma stillede sig i Spidsen for sin Hær og marscherede saa hurtigt som muligt mod Zarahemla. Han naaede det Sted, hvor han skulde over Sidon, uden endnu at have mødt Fjenden, men medens han var ifærd med at naa over til den vestlige Flodbred, blev han overfalden af de allierede Hære. En frygtelig Kamp paafulgte; Nephiterne vare blevne angrebne i et ubelejligt Øjeblik, men da de vare Mænd med Tro, søgte de inderligt Himmelens Bistand; og styrkede af deres Tro, skrede de frem i Kamp. Med Alma i Spidsen vadede den forreste Garde over Floden og angreb Fjenden, der stod og ventede paa dem. Med Begejstring kastede de dem ind i Fjendens Rækker, og eftersom de rykkede frem, ryddede de Jorden for deres faldne Fjenders Legemer, idet de kastede dem i Floden, for saaledes bedre at have Fodfæste til at kjæmpe. I dette Angreb hændte det, at Alma og Amlici mødtes Ansigt til Ansigt, og strede mod hinanden med stor Kraft. Under denne Kamp Mand mod Mand opløftede Alma sit Hjærte mod det Høje og bad om fornyet Styrke, at han ikke skulde blive overvunden, men at han maatte leve og være til Gavn for sit Folk. Hans Bøn blev hørt; han fik fornyet Kraft til at kjæmpe, og dræbte sluttelig Amlici. Da Amlici nu var falden, vendte Alma sit Angreb mod Kongen over Lamaniterne, men denne flygtede for Højpræstens voldsomme Tapperhed, efterat have befalet sin Garde at slutte sig sammen mod Alma. Ordren blev nøjagtigt efterkommen, men uden Virkning; Alma og hans Garde faldt over dem som en heftig Hvirvelvind, og de faa af Kongens Stridsmænd, der undgik Angrebet, foretog et skyndsomt Tilbagetog. Bestandig rykkende fremad, drev Alma de Allierede foran sig, indtil hele Armeen var dreven over Floden, hvorefter Fjenden, der ikke længere var istand til at møde dens velordnede Modstandere,

bleve adspredte i alle Retninger og flygtede i Ørkenen, der ligger Nord og Vest. Nephiterne forfulgte dem med deres Magt, og sloge dem; ja, de bleve angrebne paa alle Kanter og slagne og fordrevne, indtil de havde naaet Ørkenen Hermounts, hvor Mange døde af deres Saar og bleve opædte af vilde Dyr og Rovfugle, som fandtes der. De efterlode til Nephiterne den sørgelige Pligt at begrave de utallige Døde, af hvilke mange vare Kvinder og Børn, der vare blevne Ofre for Fjendens Røverier.

Faa Dage efter dette afgjørende Slag, blev der givet Beretning om en anden fjendtligsindet lamanitisk Hær. Denne rykkede frem langs med den østlige Bred af Sidon. Det viser sig at have været deres militære Befalingsmænds Plan at gjøre Indfald i det nephitiske Territorium med to forskjellige Armeer, som begge skulde rejse Nord paa mod Zarahemlas Stad, men paa den modsatte Side af Sidon. Den af Armeerne, der rykkede frem paa den vestlige Side, bevægede sig hurtigere end den anden, saa at Alma fik Tid til at møde dem, slaa dem og adsplitte dem før den anden Hær kom tilstede. Denne fik samme Skjæbne, og denne Gang havde Alma overdraget Overbefalingen over sin Hær til en Lieutenant, da han selv var bleven saa alvorlig saaret i et af de foregaaende Slag (sandsynligvis i hans Tvekamp med Amlici), at han ikke personlig kunde lede sine Tropper.

Disse store Tab, som Nephiterne lede i denne Krig, ikke alene af Krigere, men ogsaa af Kvinder og Børn, tilligemed den umaadelige Mængde af deres Ejendom, der var bleven ødelagt, var Middel til at ydmyge og blødgjøre deres gjenstridige Hjærter, saa at mange Tusinde i Løbet af de paafølgende faa Aar bleve tillagte Kirken ved Daab. Tid og Velstand udslettede dog omsider gradvis Sporene af disse Ulykker, saa at vi efter yderligere tre Aars Forløb se en Forskjel gjøre sig gjældende i Kirken — Nogle vare rige og Andre vare fattige; de mere Mægtige forurettede og undertrykkede deres svagere Brødre, hvilke uretfærdige Handlemaader dannede en Anstødssten for de, der endnu ikke havde forenet sig med Kirken, foruden at det var Aarsagen til daarlige Følelser og megen Sorg blandt dens Medlemmer. Da Alma fandt, at det var for meget for én Mand at varetage paa den tilbørlige Maade alle de Pligter, der paahvilede hans Embeder, besluttede han at give Afkald paa sit Embede som Overdommer, og at hellige hele sin Tid til sine Pligter som Kirkens Hoved her paa Jorden. Som Følge heraf udvalgte han en af de ledende Ældste ved Navn Nephihah til at være hans Stedfortræder som Nephiternes højeste Myndighed, hvilket Valg blev godkjendt ved Folkets Stemme. (Aar 83 f. K.).

Da Statens Byrder nu vare blevne fjernede fra hans Skuldre, fortsatte Alma sin Virksomhed med des større Kraft i Zarahemla, Nationens Hovedstad, hvorfra den udstrakte sig overalt i Landet. Ligesom det som oftest er Tilfældet i andre Lande, var Hovedstaden her Hovedsædet for Hovmod, Forfængelighed, Misundelse, Hykleri og Rangsforskjel. Disse Onder lykkedes det tildels Alma at kvæle, til samme Tid som han søgte at lede Folket til at fatte og forstaa den forunderlige Gjenløsnings-Plans Skjønhed og frelsende Kraft, medens han opmuntrede Alle til at blive Medlemmer af Kristi hellige Kirke ved Tro, Omvendelse og Daab. Hans Opfordringer bleve efterfulgte af Mange; Kirken blev bragt i Orden; de Uværdige bleve afskaarne; Ældster, Præster og andre Embedsmænd bleve ordinerede til at præsidere og vaage over de

Hellige. Efter at alt dette nu var fuldført, rejste Alma mod Østen, gik over Floden Sidon til Gideons Stad, hvor han havde den Glæde at finde Kirken i en blomstrende Tilstand. Almas Lærdomme til sit Folk (begyndende med Pag. 230 i Mormons Bog) ere fulde af Forudsigelser angaaende Messias' Komme, hvilket viser, hvor klart han og hans trofaste Medtjenere forstode de mindste Enkeltheder ved den endnu ufødte Forløsers Komme og Liv. Efter at have ordnet Kirkens Affærer i Gideon, vendte Alma tilbage til Zarahemla for at hvile sig en kort Tid, forinden han besøgte andre Dele af Landet.

(Fortsættes.)



Den 3die Januar 1880 døde i Moroni, Sanpete Co. Jens Jensen, født den 9de Juni 1801 i Danmark.

Død i Salt Lake City den 8de Januar 1880 af Inflammation Morten Iversen i en Alder af 62 Aar.

Afdøde var en trofast Sidste-Dages Hellig, agtet og elsket af Alle for hans redelige Vandel.

Den 25de Januar 1880 døde i Salt Lake City efter 25 Dages haarde Lidelser Olivia Willumsen, født den1ste August 1853.

Den Afdøde var indtil sin Død en trofast Sidste-Dages Hellig og afholdt af Alle, som kjendte hende.

Død i Salt Lake City den 11te Februar 1880 Jacob David Oblad, født den 12te Mai 1876, begrædt og savnet af Forældre og Brødre.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og koster 12 Øre pr. Expl.

De Sidste-Dages Hellige afholde Forsamling i Kjøbenhavn hver Søndag fra 2—4 og 7—9 Eftm. og Fredag Aften fra 8½—10 i St. Regnegade Nr. 26, 2den Vagsal.

Indhold.

Kjøbenhavn.
Udgivet og forlagt af N. Wilhelmsen.
Lorentzensgade 14, 1ste Sal.
Trykt hos F. E. Bording.